

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6422203426
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6422203426.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobkyne: U. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom E. XX/XX, XXX XX P. L., proti žalovanému: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 37 927 795, o žalobe na úhradu 6.994,83 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 7Csp/73/2022 - 80 zo dňa 31. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobkyne zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe žalobkyne, ktorou sa táto domáhala voči žalovanému zaplata sumy 6.994,83 EUR spolu s príslušenstvom, a to titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa svoj návrh odôvodnila tým, že dňa 28. 06. 2004 uzatvorila s právnym predchodcom žalovaného, so spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a. s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zmluvu o vydaní a používaní pôžičkovej karty Quatro premium pod č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý pre účely čerpania úverový rámec v tom čase vo výške 75.000,- SK (t. j. 2.489,54 EUR). Uviedla, že poskytnutý úver splácala, pričom právny predchodca žalovaného evidoval jej splátky podľa dokladov za zúčtovacie obdobie od 01.07.2004 do 31.12.2008 a následne za účtovacie obdobie od 01.01.2009 do 31.07.2015. Z neznámych dôvodov jej právny predchodca žalovaného poskytol úverový rámec až vo výške 6.940,81 EUR. Právny predchodca žalovaného dňa 28. 08. 2015 oznámil žalobkyňi postúpenie pohľadávky ku dňu 01. 08. 2015 na žalovaného ako postupníka. Voči žalovanému sa domáhala určenia, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy je bezúročný a bezpoplatkov, o čom rozhodol Okresný súd Žiar nad Hronom v spojitosti s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici tak, že jej žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalobkyňa špecifikovala svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 06. 07. 2004 do 31. 12. 2018 (poznámka odvolacieho súdu zrejme chyba v písaní a správne malo byť 31. 12. 2008) vo finančnom ekvivalente 2.483,03 Eur a v období od 12. 01. 2009 do 31. 07. 2015 vo výške 4.511,80 EUR, teda za obdobie od 06. 07. 2004 do 31. 07. 2015 v celkovej výške 6.994,83 EUR.

3. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Konštatoval, že medzi stranami nebola sporná otázka doby postúpenia pohľadávky zo zmluvy ku dňu 01. 08. 2015. Taktiež nebola sporná ani otázka obdobia, kedy podľa samotnej žalobkyne malo bezdôvodné obohatenie vzniknúť, a to za obdobie od 06. 07. 2004 do 31. 07. 2015, teda pred postúpením samotnej pohľadávky z postupcu na postupníka. Okresný súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že postúpením pohľadávky došlo aj k postúpeniu povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie na žalovaného. Zodpovednostný záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniká podľa zákona len medzi tým, kto sa na úkor druhého bezdôvodne obohatil, a tým na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo. Vzhľadom na uvedené žalovaný tak nebol nositeľom pasívnej legitímácie, a to vzhľadom na právnu kvalifikáciu, výšku uplatneného nároku a obdobia, za ktoré mal žalobkyni vzniknúť nárok. Okresný súd tak žalobu zamietol.

4. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), rešpektujúc úspešnosť žalovaného v konaní.

5. Proti rozhodnutiu okresného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu, s osobitným dôrazom na rozhodnutie o trovách konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Rozhodnutie okresného súdu považovala za nedostatočne odôvodnené v rozpore s § 220 ods. 2 CSP. V prvom rade sa odvolala hlavne voči povinnosti uhradiť žalovanému náhradu trov konania. Odmietla platiť akékoľvek náhrady trov konania nemorálnemu žalovanému. Okresný súd mal podľa názoru žalovanej aplikovať § 257 CSP. Mala za to, že žalovanému žiadne trovy vôbec nevznikli, ani odôvodnené, ale ani účelné vynaložené výdavky v tomto konaní. Podľa názoru žalobkyne rozhodnutie okresného súdu bolo arbitrárne a výrazom svojvôle prvoinštančného súdu, a ktoré je v rozpore s princípom spravodlivého súdneho konania. Rozhodnutie považovala za nezákonné. Mala za to, že nesprávna aplikácia práva všeobecným súdom mala za následok porušenie jej základných práv a slobôd, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva odráža kolíziu ústavných princípov. Pochybovala o odôvodnenosti a účelovosti trov konania, o ktorých rozhodol súd a jeho konajúci sudca a tým samozrejme aj objektívnosť, odbornosť a spravodlivosť rozhodovania súdu a konajúceho sudcu. Bola toho názoru, že žalovaný ako verejne známy úžerník aj s pôvodným veriteľom zasiahli do jej práv tak, že jej preukázateľne spôsobili finančnú a majetkovú ujmu. Taktiež bola toho názoru, že bolo porušené je právo na spravodlivý proces. Rovnako neuznávala sporné pohľadávky veriteľa, čo do dôvodu aj do výšky. Finančné nároky žalovaného mali byť bez právneho titulu a predstavovali bezdôvodné obohatenie veriteľa vo finančný neprospech žalobkyne. Tvrdila, že rozhodnutie vychádza z povrchového posúdenia veci, čím došlo k znemožneniu práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu. Okresný súd tak pripustil riziko nekalého konania žalovaného voči žalobkyni a jej rodine.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny a zaviazat žalobkyňu na náhradu trov odvolacieho konanie. Rozhodnutie prvoinštančného súdu považoval v celom rozsahu za vecne správne. Okresný súd správne zistil, že od žalobkyne neprial žiadne plnenie, ktorého vydania sa domáha titulom bezdôvodného obohatenia.

8. Krajský súd ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade § 385 ods. 1 CSP a contrario napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s § 387 ods. 1,2 CSP o veci samej (I. výrok) a v závislom výroku o trovách konania (II. výrok) ako vecne správny potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa § 451 ods. 1 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa ods. 2 bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením

z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

11. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušný právny predpis ohľadne rozhodovania o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, a to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každý argument, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie. (viď uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. 03. 2005). Rovnako okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a na základe zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže sa na týchto skutkových a právnych záveroch nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil ani nesprávnosť procesného postupu okresného súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd svoje rozhodnutie aj náležite, presvedčivo odôvodnil, teda tak, ako ukladá § 220 ods. 2 CSP, rozsudok je preskúmateľný súdom druhej inštancie.

12. Predmetom konania bol nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, ktorý sa mal na jej úkor bezdôvodne obohatiť prijatím plnení spojených s poplatkami a úrokmi, ktoré žalobkyňa uhradila na základe zmluvy, ktorá bola následne rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 22Csp/47/2016 - 255 zo dňa 30. 06. 2020 určená ako bezúročná a bezpoplatkov. Odvolací súd konštatuje, že podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatiť, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia obohateného, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia a majetkovou ujmom.

13. V danom prípade nebolo sporné, že zmluva bola bezúročná a bezpoplatkov, ale ani obdobie, za ktoré si žalobkyňa uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia t. j. od 01. 07. 2004 do 31. 07. 2015 v celkovej výške 6.994,83 EUR. Rovnako nebolo sporné, že dňa 01. 08. 2015 právny predchodca žalovaného postúpil všetky práva zo zmluvy na žalovaného ako postupcu. Žalobkyňa od 01. 08. 2015 neuskutočnila žiadnu úhradu na základe zmluvy v prospech žalovaného. Z uvedeného je tak zrejmé, že napriek tomu, že úver poskytnutý na základe zmluvy bol bezúročný a bezpoplatkov, žalovaný neprijal žiadne plnenie od žalobkyne, a preto sa na jej úkor ani neobohatil, a nevznikla mu povinnosť z hmotného práva bezdôvodné obohatenie žalobkyňi vydať. Okresný súd tak správne dospel k záveru, že žalovaný nie je v predmetnom konaní nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, a preto žalobu voči nemu správne zamietol. Odvolací súd nespochybňuje existenciu nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak s ohľadom na skutkový stav veci je zrejmé, že na žalovaného boli postúpená práva a povinnosti zo zmluvy až dňa 01. 08. 2015, a teda po období, za ktoré si žalobkyňa uplatnila v konaní nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Okresný súd tak správne rozhodol, ak žalobu žalobkyne vo veci zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

14. Odvolací súd preskúmal aj závislý výrok o trovách konanie, ktorým okresný súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok). V tomto smere považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že žalobca ako pán sporu (dominus litis) disponuje konaním a jeho predmetom. Z tohto dôvodu preto procesné oprávnenia týkajúce sa akejkoľvek dispozície so žalobou prináležia výlučne žalobcovi. Žalobca rozhoduje nielen o existencii sporu, keďže výlučne jemu prináleží rozhodnutie, či podá žalobu a či bude mať záujem na ďalšom vedení sporu a v akom rozsahu, ale aj o tom, ktoré subjekty označí na strane žalovaného a ako vymedzí rozsah žalovaného nároku. Na posúdenie vecnej legitímácie je rozhodujúce, či určitá fyzická alebo právnická osoba je alebo nie je objektívne účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu. O nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide v tých prípadoch, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), jej nositeľom nie je.

15. V prejednávanej veci žalobkyňa v podanej žalobe označila za žalovaného obchodnú spoločnosť Intrum Slovakia, s. r. o., pričom súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie ako žalovaného a preto žalobu zamietol. Žalovaný bol teda voči žalobkyňi v spore úspešný, a preto pri rozhodnutí o trovách konania okresný súd správne aplikoval § 255 ods. 1 CSP, keďže žalobkyňa si nedôvodne voči žalovanému uplatňovala svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Bola tak

voči žalovanému v spore neúspešná v plnom rozsahu. Vzhľadom na neúspech žalobkyne v spore nie je možné považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku za nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade neboli dané ani dôvody na aplikáciu § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

16. Vo vzťahu k možnosti aplikácie § 257 CSP odvolací súd uvádza, že jeho aplikácia prichádza do úvahy ojedinele, a to len v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že existujú dôvody, ktoré sú hodné osobitného zreteľa a pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Je potrebné si ale uvedomiť, že musí ísť o výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody (pozri k tomu bližšie napr. Mazák, J., Šoltýs, L.: Trovy konania v civilnom procese. Bratislava : Slovenská advokátska komora. 1997, s. 95). Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a aby neodporovalo dobrým mravom.

17. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 255 CSP). Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Z doslovného znenia ust. § 257 CSP vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú významnými tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod. (R 82/2006, rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 M Cdo 5/2006). Vo všeobecnosti možno konštatovať, že ak súd pristúpi k aplikácii § 257 CSP, vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený (pozri náleží Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 638/2016 z 21.2.2017), v opačnom prípade by tým došlo k závažnému zásahu do základných pravidiel rozhodovania o náhrade trov konania kedy platí zásada úspechu v konaní.

18. Odvolací súd musí preto zopakovať, že § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zodpovednosti za zavinenie, kedy súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. To znamená, že súd nemusí zaviazat stranu sporu na náhradu trov konania, hoc by ich inak mala znášať. Ide o právnu úpravu, ktorá umožňuje súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Je to výraz skutočnosti, že zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol všetky situácie, ktoré sa v praxi môžu vyskytnúť a preto poskytuje súdu priestor na to, aby urobil za dost spravodlivosti aj v prípadoch, že zákonné znenie riešenia otázky trov konania smeruje k inému výsledku. Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú inak naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré inak procesne úspešnej strane sporu náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pod dôvody hodné osobitného zreteľa sa spravidla zahŕňa neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha okolností sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, či zložitost' prípadu v súvislosti s výkladom medzinárodnej zmluvy, resp. osobné pomery strany sporu.

19. V prejednávanej veci ani odvolací súd nedospel k tomu, že by bolo nespravodlivým priznať žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyne. Odvolací súd nezistil z obsahu spisu také okolnosti, na základe ktorých by v zmysle § 257 CSP bolo treba nepriznať úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania. Preto odvolací súd potvrdil aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému voči žalobkyne v rozsahu 100 % (II. výrok). Prvoinštančný súd bude o výške trov konania rozhodovať po právoplatnosti rozhodnutia, kde pri rozhodovaní bude jednotlivé úkony

právnej služby poskytnuté žalovanému posudzovať samostatne s ohľadom na to, či išlo o odôvodnený a účelne vynaložený výdavok, ktorý mu vznikol v súvislosti s bránením práva.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobkyňa, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške, v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením.

21. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súde je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.